

רבינו יוסף קארו

רבינו יוסף קארו זי"ע
בעל מחבר ספר "שולחן ערוך"
מפורסם בעיקרו אצל תלמידי
ירושלים שנת ת"ת ת"א שליח לרבי
זכ"ל מנחת כהן
(שם אביו ר' אפרים ז"ל)

כל השנה
- הלכות -
- בכל יום -
מובטח לו שהוא
ב"ן "עולם הבא"!

"משה" שואל מחבירו "יעקב":
אתה רוצה להיות "בן עולם הבא"?

אורח חיים היומיו

לימוד שולחן ערוך אורח חיים
לכל השנה - עמוד אחד ליום
"יעקב" משיבו: איזה סוג שאלה, זה ששאלת עכשיו?
כאילו היתה שואל אותי אם אני רוצה לחיות, כאילו היה שו"ך אחרת
איזה טיפוש בעולם היה משיבו לך בשלילי?

יז
נסלו

רבינו משה אלשיך

רבינו משה אלשיך זי"ע
בעל מחבר ספר "דמ"א"
מפורסם בעיקרו אצל תלמידי
ירושלים שנת ת"ת ת"א שליח לרבי
זכ"ל מנחת כהן
(שם אביו ר' ישראל ז"ל)

קודם הלימוד יאמר: הגני רוצה ללמוד. כפי שיביאני הפלמוד לידי מעשה. ולידי מדות ושרות. ולידי ידעית התורה.
נחריני עושה לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה בשם יהוה ובשם אדני מתנבחים יאהרונה"י
על ידו הנעלים ברחליו ורחימו ברחוקא שלים בשם כל ישראל.

המשך סימן קנג – דיני בנין בית הכנסת

טז. מי שהשאל ביתו לבית הכנסת ויש לו מריבה עם אחד מהקהל אינו יכול לאסרה אלא אם כן יאסרנה לכל הקהל כאחד. הגה: ודוקא שהשאל תחלה סתם אבל אם התנה מתחלה שכל זמן שירצה למחות יהא בידו למחות או שלא השאל להם בפירוש אלא הניחם ליכנס לביתו הרשות בידו למחות במי שירצה (מהר"ם פאלדוואס סימן פ"ה):

יז. מי שהיה בביתו בית הכנסת ימים רבים אין הצבור רשאים לשנותו בבית אחר:

יח. יש מי שאומר שכלי הקדש של כסף שנהגו להביא תמיד לבית הכנסת בחגים אין יכולים להוציא לחולין ולמכרם והקהל יכולים לתפושם שישארו בחזקת הקדש אחר מיתת המקדיש:

יט. יש מי שאומר שאם נמצא אחר מיתת אדם כתב כתוב שהקדיש כלים ואין עליו עדים ולא מסרו לקהל אפילו הכי הוי הקדש:

כ. יש מי שאומר שספר תורה שהוחזק שהיה של אבותיו של ראובן אין הצבור יכולים להחזיק בהם:

כא. אין לקנות מעילים שנשתמש בהם הדיוט לתשמיש קדושה. הגה: אסור לעשות מאתנן זונה או מחיר כלב דבר של מצוה כגון בית הכנסת או ספר תורה ודוקא מהאתנן עצמה אבל אם נתנו לה מעות באתנן מותר לקנות בהן דבר מצוה. ולא מקרי זונה אלא איסור ערוה אבל אלו הפנויות הקדשות שמקדישות דבר מותר לקבל מהן (רנינו ירוסס נמינ ג' חלק א'):

כב. אדם שהוא רגיל בשום מצוה כגון גלילה ואירעו אונס או עוני ונתנו הקהל המצוה לאחר ואחר כך העשיר ורצה שיחזירו לו המצוה אם בשעה שנתנו הקהל המצוה לשני היה ספוק ביד הראשון לתת מה שהיה נותן בכל שנה ולא חפץ בה ונתרצה הוא עם שאר הקהל

לתת לאחר איבד זכותו אבל אם כשנתנו לשני לא היה ביד הראשון סיפוק לתת מה שהיה נותן ועתה שיש בידו רוצה לזכות במצותו ולחזור וליתן מה שהיה נותן תחלה חוזר למצותו:

סימן קנד – דיני תשמישי קדושה ונרות בית הכנסת. ובו ט"ו סעיפים

א. רחבה של עיר אף על פי שמתפללין בה בתעניות אין בה משום קדושה מפני שהוא עראי וכן בתים וחצרות שמתקבצים בהם להתפלל באקראי (פירוש דרך מקרה והזדמן לא דרך קביעות) אין בהם שום קדושה.

ב. השוכרים בית ומתפללין בו אין לו דין בית הכנסת:

ג. תשמישי קדושה כגון תיק של ספרים ומזוזות ורצועות תפלין וארגז שנותנין בו ספר תורה או חומש וכסא שנותנין עליו ספר תורה ווילון שתולין לפני ההיכל יש בהן קדושה וצריך לגנוזן. הגה: ודוקא הדבר שמניחין בהן דבר הקדושה בעצמו לפעמים או שנעשה לכבוד כגון המכסה שעל הקרשים של הספרים אבל אותו מכסה שהוא לשמור אותו מכסה שעל הקרשים לא מיקרי תשמיש דהוי תשמיש דתשמיש וכל כיוצא בזה. הגה: יש אומרים דלא מקרי ארון הקודש אלא אם הוא כמין ארגז שאינו עשוי רק לכבוד התורה אבל ארון הבנוי בחומה שנעשה לשמירה לא מקרי תשמישי קדושה וכל שכן אם הספרים מתקלקלים בו דמותר ליטלן משם (מרדכי והגהות אשירי פרק צ"ג הע"ג). אסור לכבס מטפחת של ספר תורה במי רגלים מפני הכבוד (רנינו ירוסס נמינ צ' חלק ו' ור"ן מרדכי פרק קמא דמועד קטן):

ד. מטפחות ספר תורה שבלו יכולים לעשות מהם תכריכין למת מצוה וזו היא גניזתן:

ה. ספר תורה שבלה מניחין אותו בכלי חרס וגונזין אותו בקבר תלמיד חכם אפילו אינו אלא שונה הלכות ולא שימש תלמידי חכמים:

סיב' רנו את סדר השולחן ערוך אורח חיים לשנה – עמוד אחד ליום. ובסדר הזה ימור כל אורח חיים שנה בשנה. ובזה תמלא די מחסורו אשר יחסר לו דבר יום ביומו. ויזכה להיות "בן עולם הבא". גא לפרסם לכל הידידים ובפתי בפסיות ובפתי מדרשות לזכות את הרבים לעילוי נשמת הקרובים. וזה יהיה זכות היותר גדול. וכל המזכה את הרבים זוכה לזנים צדיקים.